

JANA JAVORSKÁ
▼
ĎÁBEL

ĎÁBEL

Jana Javorská

Ustup, Satane! Má duše je hříšná i bez tvého nekonečného našeptávání. Svůj věčně hladový chtíč mohu však nasytit jen obcováním s tebou. Myšlenky mě zrazují a jako valící se proudy lávy z právě vybuchlé sopky směřují do pekel za tebou. Budu zatracena jednou pro vždy, ale ať. Spal moje tělo žárem vášně, než seškvaří ho síra v kotli. Světice už ze mě nikdy nebude. Tak pojd' a vezmi si mě.

PROLOG

Stála před zrcadlem jen v černém krajkovém spodním prádle a dlouze se na sebe dívala. Předklonila se a urovnala si šev na punčochách. V ten moment ucítila na sobě jeho pohled. Zarazila se, usmála se na něj, napřímila, dala ruce v bok a zkoumavě pozorovala vzdálený odraz nahého milence, jenž se opíral o zárubeň koupelnových dveří a se zaujetím ji sledoval.

„Zůstaň tak,“ poručil.

Přistoupil k ní zezadu a pevně ji objal. Zhluboka se nadechl dlouhých vlasů splývající po zádech, odhrnul je a políbil horkou kůži její šíje. Zachvěla se a zavřela oči. Prstem zajel pod ramínko a opatrně ho stáhl přes drobnou paži, přitom jeho rty něžně laskaly voňavou pokožku. Rozepl jí podprsenku a odhodil na zem. Upřeně hleděl na krásu toho svůdného těla v zrcadle. Sepjala mu ruce za krkem a vychutnávala si slastné doteky pevných paží. Dlaněmi pohladil její tuhnoucí bradavky, které jak na povel ztuhly a tělem jí projela vlna vzrušení. Slabě zasténala. Prsty tančily po oblých nadrech a sjížděly níž a níž, až se dostaly pod lem kalhotek. Prozkoumaly vlhkost roztouženého klína a naučeným tahem kalhotky strhly až ke kolenům. Dobrovolně z nich vystoupila. Líbal ji a dráždil. Hnětl tu citlivou kůži jako těsto. Intenzita jejích vzdechů stoupala stejně tak, jak sílila jeho erekce.

Natáhl se pro židli. Posadil se a mohutnými tlapami si ji na sebe přitiskl. Celá se chvěla a nemohla se dočkat, až do ní vstoupí.

„Aach!“ vydechla hlasitě, když ho konečně ucítila hluboko v sobě.

Seděla mu na klíně, nohy do široka roztažené a jen pomalu kroužila pánví. Jemně ji laskal a stupňoval její touhu. Se zavřenýma očima si vychutnávala to těsné spojení dvou těl. Cítil mezi svými stehny její šťávu a nedokázal odtrhnout pohled od toho hříšného obrazu, který odrážel vzájemné splynutí dvou milenců. Nadra se jí pohupovala v rytmu, jak se lehce nadzvedávala při přirážení. Její orgasmus se blížil. Byla stále divočejší. Rejdila na něm jako posedlá d'áblem. Pak to přišlo, tělo se jí vzepjalo a on zaznamenal známé stahy vnitřních svalů v jejím lůně, které ho vybičovaly k orgasmu. Ještě pár přírazů a vyvrcholil. Pevné sevření jeho paží povolilo a oba těžce oddychovali v nekončící symbióze spojení v jedno tělo, jako jedna duše, jeden hřích. Políbil ji do vlasů.

„Bylo to úžasný,“ zašeptala a pohladila ho po tváři. Oči jí zářily blahem z dokonalého uspokojení, které jí dokázal dopřát jedině on...

1.

„Mami?“ ozvalo se z dětského pokojíčku.

„Copak, zlatíčko?“ odložila utěrku a nakoukla mezi dveře.

„Můžu spát zítra u Ady?“ pokračovala desetiletá dcerka nevinným hláskem.

„A ptala ses už tatínka?“

Alice se snažila nechat rozhodnutí raději na manželovi. Určitě by k tomu měl připomínky a těm ona nechtěla čelit. Jistě by dostala kázání, že je dcerka na podobné akce ještě malá.

„Ale mami? Víš, jak táta vždycky bručí.“

„Jo a bude bručet na mě, když ti to dovolím. Jen si to běž pěkně vyřídit sama. Je na zahradě.“

Markétka se tedy neochotně vydala za tatínkem. Během chvilky byla zpátky s nafouknutou pusou. Práskla za sebou dveřmi a pustila si hudbu nahlas, aby tak demonstrovala svůj pubertální postoj k nemožným rodičům.

„A jéje,“ povzdechla si Alice.

Předem tušila, co bude následovat, až se manžel vrátí ze zahrady. Byl specialistou na domácí dusno. Nechápala, co se to s ním v poslední době děje. Neustále se jen mračil a bez důvodu vybuchoval kvůli každé malichernosti. Jejich sexuální soužití bylo téměř na bodu mrazu. Marek byl věčně unavený a intimitou se vyhýbal. Raději nepátrala, co by mohlo být příčinou, protože se obávala, že by ho mohla ztratit a to zaručeně nechtěla.

Cosi hluboko v ní jí našeptávalo, ať od toho dá ruce pryč a moc se raději nevyptává. Mohla by se totiž potvrdit její domněnka a z toho měla strach. Marek i mnohem častěji jezdil na služební cesty mimo město než dřív. Když se vrátil, byl jako vyměněný. Někdy Markétce přivezl dárečky a dokonce se jí celý večer věnoval. Ovšem mnohem běžnější byly chvíle, kdy se uzavíral v pracovně a nikdo ho nesměl rušit.

Alice cítila, jak propast mezi nimi den ode dne narůstá. Vzdaloval se jí. Kdykoli se snažila nadhodit téma, proč tomu tak je, nafoukl se, nebo jí vynadal, že schválně vytváří problémy tam, kde vůbec žádné nejsou. Doufala, že se to snad časem srovná, a nechávala vše na něm, aby zbytečně nevyvolávala konfliktní situace.

„Co si to ta holka pořád vymejší za blbosti? Nechápu, proč jí v tom podporuješ. Na to má ještě času dost,“ ozvalo se Alici za zády, když se Marek přirítíl do kuchyně.

„Jen jsem ji poslala za tebou. Ty jsi tady hlava rodiny, takže jsou závažná rozhodnutí na tobě, miláčku,“ dobírala si ho a pokusila se ho obejmout, avšak šikovně z jejích paží vyklouzl.

„Jen jsi ze mě chtěla udělat toho zloducha, kterej se jí snaží všechno zakázat.“

„Kdybych jí to dovolila, tak bys stejně vrčel na mě. Tak co jsem vlastně udělala špatně?“

„Ale nic. Ty jsi přece dokonalá matka.“

„Co to do tebe zase vjelo?“

Marek jen máchl rukou a odešel do svojí pracovny.

„Oběd bude za chvíli!“ stačila za ním ještě křiknout, než za sebou zabouchl dveře.

Opět byla za tu špatnou. Už ani neměla chuť diskutovat, věděla, že by to bylo stejně zbytečné. Mrzelo ji, že je Markétka smutná a manžel našťvaný. Přece neprovedla nic až tak hrozného, aby ji musel trestat svojí špatnou náladou. Po obědě tedy zašla za dcerkou do pokojíčku.

„Co kdybys pozvala Adélku k nám? Pokud jí to rodiče dovolí, může tady přespat.“

„Jo a dopadne to jako minule. Táta bude prudit a dávat nám kázání. Ne, pěkně děkuju za takovej mejdan.“

Alice jen pokrčila rameny a vrátila se do kuchyně. Takhle si tedy víkend nepředstavovala. Každý člen rodiny zavřený někde jinde a ona, aby zůstala zalezlá u plotny. Opravdu skvělý nápad, jak strávit odpoledne. Potřebovala vypadnout na vzduch, jinak by se v té domácí atmosféře určitě udusila.

„Ty někam jedeš?“ zeptala se Alice, když spatřila, jak si Marek chystá do tašky oblečení.

„Říkal jsem ti to v týdnu.“ Pokračoval v balení, ani se na Alici nepodíval.

„To bych si to snad pamatovala. Sklerózu ještě nemám,“ ušklíbla se Alice.

„Snad po mně nechceš, abych ti všechno desetkrát opakoval.“

„Stačilo by to říct jednou a zřetelně. Kdy se vrátíš?“

„Nevím.“

„Hm, taky odpověď,“ podotkla.

Otočila se na podpatku a raději odešla. Již tak byla domácí atmosféra dost hustá a dala by se krájet. Nehodlala se s ním tedy pouštět do hádky. Nic by si nevykřičela, jen by byla zbytečně našťvaná sama na sebe, že se nechala unést.

Když za Markem zapadly dveře, dokonce se jí ulevilo. Tak a má to. Teď bude zase celý víkend sedět sama doma a přemýšlet, co udělala špatně. Už toho podivného vztahu začínala mít plné zuby. Nejraději by z něj utekla, ale kam by asi tak šla? Nemůže rozbít manželství jen na základě nějaké domněnky, že ji manžel podvádí. Na to by musela mít důkazy, a aby manžela šmírovala, k tomu se samozřejmě nesníží.

„Co nechceš vědět, na to se neptej,“ říkala její babička a měla pravdu. Proč se trápit zbytečnými strachy? Avšak to, co se dělo u nich doma, bylo víc než jen obyčejná obava. Bylo to příliš patrné, než aby to mohla přehlížet.

„Mami, táta odjel?“ vytrhla ji Markétka z rozjímání nad životem.

„Jo. Je pryč,“ povzdechla si nahlas Alice.

„Tak to bych tedy mohla jít spát k té Ady, že jo?“

„Mně už je to jedno. V týhle rodině si stejně každé dělá, co se mu zlíbí, aniž by mi to oznámil.“

„Bezva!“ dcerka zmizela, jako když do ní strelí a během chvilky už měla na zádech batoh a byla na odchodu.

„Kam jdeš?“

„No přece k Ady,“ podívala se nechápavě na matku.

Ta jen mávla rukou.

„Tak hlavně žádný blbosti, ať není problém. V neděli ráno v deset budeš doma, jasný?“

„Jasný!“ Markétka přiskočila a vlepila Alici pusu.

Ta si povzdechla, ale víc to nekomentovala. Smutně otevřela ledničku.

„Tak jaké máme možnosti? Bílé nebo šampaňské? Co by sis dala, miláčku? Šampaňské? Ano, dobrá volba. Je vidět, že jsi znalec,“ promlouvala sama k sobě, aby si nepřipadala tak opuštěně. Vyndala láhev sektu, nechala vyletět špunt a šumivý proud vína pochytila do sklenky. Žádostivě se napila lahodného moku a se sklenkou a láhví v ruce se přesunula do obývacího pokoje k televizi.

„*Tak co si pustíme, Alicko?*“

„*Porno!*“

„*I ty jedna hříšnice, snad bys nechtěla sledovat takové sprost'árny?*“ dohadovala se se svým vnitřním hlasem.

„*Ty toho naděláš. Marek na to čučí pořád.*“

„*Nechápu, co na tom ti chlapi vidí.*“

Nakonec na internetu vyhledala seznam romantických komedií a zkoumala, kterou ještě neviděla. Nutně potřebovala přijít na jiné myšlenky a zapomenout na starosti.

2.

Fronta u pokladny v supermarketu udělala Alici dokonalou čáru přes rozpočet. Spěchala. Slíbila Markétce, že ji vyzvedne hned po škole a odveze na trénink aerobiku, aby nemusela jet autobusem přes celé město s dvěma taškami. Teď tady ztvrdne celé věky a přijede pozdě. Bude muset poslouchat výčitky vlastní dcery o tom, jak nezodpovědná je matka, protože není schopna přijet včas. A možná na tom bude i něco pravdy. V poslední době jako kdyby jí bylo všechno jedno.

Ty věčné úniky jejího manžela od rodinného krbu ji jaksi rozhodily její smysl pro vnímání domácí reality. Nedokázala se na nic pořádně soustředit. Co dříve dělala automaticky, se náhle jevilo jako problém. Jako kdyby se jednoho rána probudila na jiné planetě. Vše kolem bylo cizí a nepřátelské. Měla pocit, že se proti ní spikl celý svět, včetně její rodiny.

Konečně se dostala až k pokladně. Zaplatila, chvatně nandala nákup do papírových tašek a spěchala k autu. Odstavila košík z boku vozidla a otevřela zadní dveře. Chtěla vyndat tašky a dát je do kufru. Jakmile vzala za uši a tašku zvedla, dno povolilo a celý nákup se jí rozsypal vedle auta. Pomeranče se rozkutálely kolem dokola. Nahlas sprostě zaklela, a ve spěchu se snažila nákup posbírat a naházet do auta. Rozhlížela se kolem dokola, zda sebrala všechny pomeranče, které se jí rozutekly. Chodila kolem auta a hledala ty zbývající.

V ten okamžik ho spatřila. Stál tam tiše a pozoroval ji. Vysoký pohledný muž s bradkou a knírem. Vlnité tmavé vlasy po ramena stažené gumičkou do ohonu. Pronikavé hnědé oči bedlivě sledovaly každý její pohyb. Postavou připomínal bodyguarda nějaké filmové hvězdy, pokud ne hvězdu samu. Mohutné svalnaté paže měl z větší části potetované a překřížené na prsou. Napínaly mu rukávy trička tak, že to vypadalo, že musí každou chvíli prasknout. Vypasované džíny mu perfektně tvarovaly postavu. Opíral se o kapotu svého černého Audi, botou přidržíval jeden z pomerančů a s pobaveným úsměvem čekal, jak Alice zareaguje. Konečně se zastavila.

„Gentleman by ho zvedl a podal mi ho,“ podotkla nakvašeně s rukama v bok.

„Gentleman se rád baví na cizí účet,“ pronesl hlubokým chraplavým hlasem, až se z něj Alici málem podlomila kolena.

Stáli proti sobě a mlčky na sebe zírali. Naštěstí se Alice včas probrala a uvědomila si, že spěchá za dcerou. Otočila se na podpatku a bez jediného slova kráčela zpátky k autu.

„Prosím,“ ozvalo se jí za zády, až sebou trhla leknutím. „Tady je,“ podával jí posledního pomerančového uprchlíka. Chvatně po něm hrábla.

Jak je možné, že toho muže neslyšela přijít? Až jí z toho přeběhl mráz po zádech. Nyní stál v jejím osobním prostoru, div, že se jí nedotýkal tělem. Cítila jeho omamný parfém. Vnikal jí do plic a cestou laskal nosní dírky, tak moc byla ta vůně příjemná. Musela se ho znovu zhluboka nadýchnout. Byla tak blizoučko, že by ho mohla

políbit, kdyby chtěla, ale určitě by si musela stoupnout na špičky. Takoví chlapi se jí vždycky moc líbili.

Jako kdyby četl její myšlenky. Díval se jí do očí a bez mrknutí oka ji jednou rukou uchopil za šíji, přitáhl si ji k sobě a dlouze políbil. Potom bez jediného slůvka odešel.

Alici v momentě ztuhly nohy a nebyla schopna pohybu jako kdyby naráz vrostla do země. Ani facku mu nedala. Co si to vůbec dovolil? Zírala za tím zjevením a nevěděla, zda se to opravdu stalo, nebo se vše odehrálo jen v její fantazii? Byl pryč. Jak rychle se objevil, tak stejným tempem zmizel. Sáhla si na ústa, která ještě brněla nečekaným vášnivým polibkem. Ten žhavý dotek jeho rtů jí málem vyrazil dech a propálil srdce. Připadala si jako hadrová panenka, se kterou si někdo hraje. Nemohla se vzpamatovat z právě prožitého šoku. V kapse jí zazvonil a zavibroval telefon. Podívala se na displej a uviděla obrázek svojí dcerky. Okamžitě se z toho podivného snu probudila.

„Mami, kde se touláš? Přijedu zase pozdě!“ vyčítala jí Markétka.

„Už jedu, zlatíčko. Vydrž, hned tam budu.“

Hodila do kufru i druhou tašku s nákupem a vztekle zaklapla víko. Už tak měla zpoždění a do toho se jí ještě do cesty připltěl ten podivný člověk. Stalo se to vůbec nebo se jí to jen zdálo? Uvažovala, jestli celá ta příhoda nebyl jen výplod její fantazie. Možná, že měla nějaké halucinace po těch prášcích na spaní, kterými se neustále láduje každý večer, aby alespoň zamhouřila oko.

Zastavila před školou, až brzdy zakvičely. Markétka už tam stála s nafouklými tvářemi, zamračeným obličejem a viditelně trucovala.

Odmítala pochopit, že matka může mít nějaké závažné důvody nepřijet pro ni včas, když ji o to minulého večera výslovně žádala.

„Dostanu kvůli tobě vynadáno,“ vyčítala matce. Alice jen zakroutila očima. Nutně potřebovala slyšet, jak ji vlastní dcera peskuje jako malou holku.

„Přimluvím se u trenérky,“ pokusila se o zklidnění situace.

„Raději ne, děkuji. Stačilo mi to minule.“

Alice si uvědomila, že vlastní dceru nechtěně ztrapnila, když trenérce před děvčaty líčila, jak jejich rodinu postihla střevní chřipka a nebyli schopni dostat se kvůli tomu včas z domova. V duchu se zastyděla, když si představila sebe v jejím věku a na jejím místě. Měla by to nějak odčinit.

„Uvařím ti k večeři tvoje oblíbený špagety,“ snažila se dceru uchlácholit.

„Mami, už jednou pro vždy si laskavě uvědom, že jídlem si mě nekoupíš. Dávno nejsem malá holka,“ odbyla ji Markétka a Alice se cítila mnohem hůř.

Když přijela před sportovní halu, Markétka vyskočila z auta bez rozloučení. Alice se natáhla, aby jí dala pusu, ale to už byla dcera dávno venku a upalovala na trénink. Alice se za ní dívala a v duchu si říkala, jak pomalu roste do krásy a mění se v půvabnou mladou dámu. Určitě jí brzy nastanou starosti. Když si uvědomila, jak sama v pubertě vyváděla, protočily se jí panenky.

Vycouvala z parkoviště a spěchala domů, aby začala vařit, než se dcera vrátí a bude hladý šilhat. Na křižovatce zastavila na červenou a automaticky se podívala do zpětného zrcátka. Málem jí vystřelilo

srdce z hrudi, když za sebou uviděla černé Audi a za volantem povědomou osobu ve slunečních brýlích. Adrenalin jí začal kolovat v žilách a tep se zrychlil. Musela se zhluboka nadechnout.

Na semaforu blikla zelená a Alice se rozjela. Když se však opětovně podívala do zrcátka, žádné černé Audi nikde neviděla.

„Sakra,“ zaklela. „Ten chlap je snad ďábel.“

3.

Kráčela dlouhou temnou opuštěnou chodbou. Její podpatky zvučně cvakaly na dlážděné podlaze. Žaludek se jí svíral strachem. Stále se otáčela v obavách, že za ní někdo jde a pronásleduje ji. Nevěděla, zda má větší hrůzu z té tmy kolem, nebo z pocitu štvané zvěře. Zastavila se, a když odezněl zvuk jejích podpatků, zaposlouchala se do vzniklého ticha. Zatajila dech, ale marně ostříla zrak, aby zahlédla, odkud by mohl přijít útok. Nikde ani živáčka. Slyšela jen hlasitý tlukot vlastního srdce. Rozeběhla se k nejbližším dveřím a vrhla se na kliku. Bohužel bylo zamčeno. Další dveře a opět marný pokus je otevřít. Panika v jejím těle narůstala a čím dál víc bránila plicím získat potřebnou dávku kyslíku. Myslela, že se snad udusí. Nutně se musela zastavit, opřít o zeď a zhluboka nadechnout.

V ten moment si uvědomila, že není sama. Přitiskla se ke zdi a čekala, co přijde. Z temnoty se vynořil muž, kterého potkala u supermarketu, a potichu k ní přistupoval. Její tělo jakoby vrostlo do země a ona nemohla udělat ani krok. Uchopil ji a přitiskl k sobě, aby ji dlouze vášnivě políbil. Strach z ní okamžitě vyprchal a ona ovinula svoje paže kolem jeho šíje a polibek opětovala. Poddávala se mu s chutí milenky prahnoucí po divokém a nespoutaném milování.

V tom nejlepším se probudila. Srdce jí divoce bušilo a tělo se zmítalo touhou po rozkoši. Ucítla vlhko vzrušení mezi stehny. Mžourala kolem a snažila se přijít na to, kde vlastně je a co se s ní děje. Zašmátrala po posteli. Očekávala, že nahmatá spícího manžela, ale

marně. Jeho místo zelo prázdnotou. Pohlédla na budík a zjistila, že jsou téměř dvě hodiny po půlnoci.

„Kde se zase zdržel?“ zeptala se v duchu sama sebe.

Intuice jí však napovídala, že její manžel zaručeně nepracuje přesčas. Raději si podobné myšlenky nepřipouštěla a ve svojí mysli se vrátila k tomu, co se jí zdálo. Má jí to snad něco napovědět? Měla by si dávat pozor? Hrozí jí nějaké nebezpečí? Nechápala, proč ji ten člověk pronásleduje už i ve snu. Na druhou stranu vnitřně cítila, že by si moc přála, aby ji ještě kontaktoval.

Převracela se ze strany na stranu a snažila se opětovně usnout. Na pár hodin se jí to podařilo, ale nad ránem se znovu probudila a přemýšlela o svém nečekaném zážitku s tím krásným a charismatickým mužem.

V tom vášnivém polibku, který jí vtiskl, bylo tolik divokosti a zároveň něhy, že si přála, aby si ho mohla ještě někdy zopakovat. Něco podobného jí chybělo. Dokud si žila svým poklidným životem pracující manželky, neuvědomovala si, jak moc postrádá známky něčího zájmu o svoji osobu. Opět by chtěla být něčí touhou, smyslnou a vášnivou milenkou, po které její milenec prahne. Snila o tom, jak znovu zažívá okamžiky vzrušení z cizích doteků.

Z rozjímání ji vyrušilo pípnutí mobilu. Opatrně mrkla na displej. Zpráva z banky o zůstatku peněz na účtu, ji opět uklidnila. V jeden moment jí přišlo na mysl, že ji snad vypátral ten ďábel a snaží se ji ovládat přes telefon.

„Bože, já už blbnu,“ povzdechla si nahlas. Zkontrolovala čas na hodinách a s vědomím, že nemá cenu znovu usínat, se pomalu sunula

z postele. Měla před sebou další náročný pracovní den v bance. Když se však na sebe podívala do zrcadla v koupelně, téměř se svého vzhledu vyděsila. Popelavá tvář, kruhy pod očima, rozčuchaná jako čarodějnice. Neváhala ani moment, shodila ze sebe noční košili a vlezla do sprchy, aby na sebe pustila chladnou vodu, která by ji měla probrat, rozproudit jí krev v žilách a pomoci tak její pokožce přidat trochu zdravé barvy.

„Kde se couráš, prosím tě? Už tam na tebe čeká klient,“ zavrčela na ni kolegyně, sotva se objevila ve dveřích kanceláře.

„Promiň, vůbec nestíhám,“ celá rozevlátá dosedla do židle a kabelku hodila na polici za sebe.

Nutně se potřebovala zkoncentrovat. V poslední době byla příliš roztěkaná a nesoustředěná. Její mysl stále častěji zabíhala ke vzpomínce na muže, kterého v duchu začala nazývat Ďáblem, a na jeho vášnivý polibek. Nedokázala se od něj odpoutat, takovou měl nad ní moc. Papírování dělala automaticky, dokud si neuvědomila, že si vůbec nepamatuje, zda poskytla klientovi všechny dostupné informace, o které žádal.

„Musím si dát pauzu, vem to na moment za mě,“ požádala kolegyni a odběhla k automatu na kávu, aby si udělala pořádně silné espresso, které by ji snad konečně mohlo probrat.

Vhodila do přístroje mince a čekala, až lahodný mok nateče do kelímku. Vyjmula kelímek z držáku a zavíčkovala ho. S horkou kávou se vydala relaxovat na sluníčku a nadýchat se čerstvého vzduchu před bankou. Opřela se o zeď nedaleko vchodu a tiše pozorovala cvrkot na

náměstí. Pomalu popíjela kafičko a přemýšlela, co připraví k večeři. Když polkla poslední kapku, vyhodila kelímek do koše a vracela se zpátky do kanceláře. Ve chvíli, kdy vzala za kliku, přistoupil k ní zezadu muž, nenápadně jí sáhl pod sukni a pronesl:

„Škoda, doufám, že nosíš podvazky. Tak si je příště vezmi.“

Ihned poznala ten hlas i vůni pánského parfému. Pomohl jí otevřít dveře a sotva se k němu otočila, zase ihned zmizel. Krve by se v ní nedořezal. Zůstala stát jako zkamenělá nedaleko vchodu a zírala do prázdna, jako kdyby tam byl duch. Nohy i ruce se jí trásly. Nechápala, co se to s ní děje.

„Stalo se něco?“ zeptala se jí kolegyně, když se Alice vrátila do kanceláře. „Jsi bílá jako stěna.“

„Nějak se mi zatočila hlava. To bude asi tlakem,“ odpověděla Alice.

„Měla bys jít domů, když ti není dobře. Nebo si skoč k doktorovi.“

„To je dobrý. To se rychle srovná.“

„No jak myslíš,“ prohlížela si ji pochybovačně kolegyně a stále ji po očku pozorovala.

Alice se zvedla a odešla na záchod. Tam se opřela o umyvadlo a podívala se na sebe do zrcadla. Opláchla si obličej a zhluboka dýchala, aby se zase co nejrychleji dostala do formy.

„Podvazky? Co tím chtěl říct? Proč by měla nosit podvazky, copak je nějaká barová kurva či co?“

Pak se ale zamyslela. Kdy naposled měla na sobě něco takového? Snad v dobách, kdy spolu začínali s Markem chodit. To už je tak dlouho, že si na to možná ani pořádně nepamatuje. Dávno je vyhodila v domnění, že už je nebude nikdy potřebovat. Copak matka na plný

úvazek může oblékat něco takového? Jenže červík pochybnosti v ní začal okamžitě hlodat. Proč si jen nedopřeje nějaké hezké krajkové prádlo už jen pro ten pocit, aby se zase cítila sexy?

Jakmile se vrátila do kanceláře, zadala do vyhledávače v počítači heslo: *podvazky* a ihned na ni vyskočilo několik adres, kde je možno zakoupit krásné krajkové spodní prádlo včetně podvazků a punčoch v nejrůznějších barvách. Listovala a hledala přesně takové, o jakých se domnívala, že by se mohly líbit právě Ďáblovi. Vůbec si neuvědomovala, jak moc ji ovládá a manipuluje s ní.

Něco se v ní však probudilo. Ten pocit zájmu o její osobu ji těšil a zároveň to tajemno kolem neznámého muže, který ji snad pronásleduje, ji začalo vzrušovat. Jako kdyby jí dodal novou energii, kterou už tak dlouho potřebovala. Jenže nápad s podvazky ji natolik zaujal, že nebyla schopna soustředit se na nic jiného.

Ihned po tom, co jí skončila pracovní doba, se rozhodla, že se zastaví ve městě a zajde si do několika obchodů. Určitě si pořídí něco hezkého do svého šatníku, vždyť už si ani nepamatovala, kdy naposledy myslela na sebe a nenakupovala jen pro dcerku nebo pro Marka.

„Přejete si?“ oslovila ji prodavačka, jakmile vstoupila do obchodu se spodním prádlem.

„Nějakou krajkovou soupravu a podvazky,“ při vyslovení svého přání se tak trochu začervenala, jako kdyby dělala něco neslušného.

„Určitě vám vhodné kousky najdeme. Jakou máte představu? Máte na mysli něco konkrétního, nebo na barvě a střihu nezáleží?“

„Chtěla bych něco červeného nebo černého, ale uvidím, co mě zaujme.“

„A jaká je vaše velikost?“

Alice sdělila prodavačce svoje míry a společně se začaly porozhlížet po vhodné krajkové soupravě podprsenky a kalhotek. Prodavačka vyndávala na pult nejrůznější stříhy a Alice si vybrala pět kusů, které se rozhodla vyzkoušet. Vzala si je s sebou do kabinky a posuzovala, která podprsenka s kalhotkami jí nejlépe padnou. Když si konečně vybrala dvě sady, požádala o podvazky, které by se k tomu dokonale hodily.

Nakonec odcházela domů s pocitem radosti. V tašce si odnášela černočervenou krajkovou soupravu a k tomu podvazkový pás v podobném provedení, dále rudou sadu s rudými podvazky a navíc troje punčochy tělové a černé barvy. Sice se jí protočily panenky, když celý nákup platila, ale vše jí obratem vykompenzoval zvláštní pocit zadostiučinění, že příště může být Ďábel na výsost spokojen.

Doma ihned vše vybalila, znovu si prádlo oblékla a dlouho se prohlížela v zrcadle. Netušila, jak jí nové prádlo bude slušet a zvedne jí opětovně sebevědomí. Když si uvědomila, kolik je hodin, okamžitě vše ze sebe rychle sundala a schovala až na dno šuplíku, kde měla běžné oblečení. Určitě by manželovi těžko vysvětlovala, proč si něco takového zakoupila, když už spolu skoro vůbec nespí. Komu jinému by se v něm tedy měla ukazovat? Zaručeně by jí takovou drahou věc neschvaloval a považoval by ji za zbytečnou investici.